

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3096/05
22.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Николе Станојевић, Михаила Рулића и Предрага Трифуновића, чланова већа, у парници тужилаца - противтужених АА и ББ, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог - противтужиоца ВВ, чији је пуномоћник БА, ради дуга по тужби и утврђења по противтужби, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж. 434/03 од 17.12.2004. године, у седници одржаној 22.02.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као НЕОСНОВАНА ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж.434/03 од 17.12.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Лозници П.2911/01 од 13.11.2002. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца а тужени обавезан да им исплати по основу дуга због не извршене уговорне обавезе у погледу предаје у својину и државину непокретности - викенд куће, на кат. парцели бр. аа у КО ГГ, 20.000,00 ДМ у динарској противвредности обрачунатој по најповољнијем курсу по коме банка у месту плаћања на дан исплате откупљује ефективну страну валуту са домицилном каматом на овај износ почев од 31.12.1998. године до коначне исплате. Ставом другим изреке одбачен је противтужбени захтев туженог - противтужиоца којим је тражио да се утврди да нема уговора између тужилаца и туженог као власника и оснивача бивше самосталне агенције за промет некретнина и аутомобила "ДД" у ЋЋ о плаћању уговорне казне за случај неиспуњења обавезе из уговора о агенцијској продаји број 15/97 од 6.5.1997. године и уговора о агенцијској продаји 23/97 од 21.8.1997. године са анексом уговора о агенцијској продаји бр. 15-23/97 од 23.8.1997. године, као и из било ког другог уговора у једном укупном износу од 20.000,00 ДМ, са роком доспећа 31.12.1998.године, и захтев да се утврди да је без правног дејства уговор о продаји непокретности кат.парц. бр. вв (раније аа) потез звани место ЕЕ са свим изграђеним објектима - викенд кућом и помоћном зградом укупне површине 0,05,33 ха, у КО ГГ закључен између тужилаца - противтужених као купаца са једне стране и туженог - противтужиоца власника и оснивача бивше самосталне агенције "ДД"- као продавца са друге стране, у своје име а за рачун малолетног ММ за цену од 20.000,00 ДМ.

Ставом трећим изреке обавезан је тужени противтужилац да тужиоцима на име трошкова парничног поступка плати 95.250,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Шапцу Гж.434/03 од 17.12.2004. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог - против тужиоца а пресуда Општинског суда у Лозници П.2911/01 од 13.11.2002. године, у ставу првом потврђена. Ставом другим изреке, иста пресуда у ставу другом и трећем изреке је укинута, а у том делу предмет је враћен првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени-противтужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде, у смислу члана 386. ЗПП ("Службени лист СРЈ" бр. 15/98 и 3/02), који се примењује на основу члана 491.став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП-а, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда из тачке 14. цитираног става на чије постојање тужени ревизијом указује, јер нижестепене пресуде садрже јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама који нису противуречни записницима о датим исказима у поступку и прибављеним исправама. У побијаној пресуди оцењени су жалбени наводи од одлучног значаја, па није учињена ни битна повреда из члана 375. ЗПП-а.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени - противтужилац је са тужиоцима - противтуженим закључио уговор о продаји број 1/99-6-06 дана 1.12.1999.године, који није оверен код суда, а из кога произлази да је тужени као комисионар, тужиоцима продао кат. парцелу бр. вв КО ГГ у површини од 0.05.33 ха, са викенд кућом и помоћном зградом, а да је купопродајна цена ове непокретности 20.000,00 ДМ који су купци исплатили комисионару компензационом продајом својих непокретности. Тужени

дела, коју су купци комплетирали компензационом продајом својих непокретности. Тужени није пренео својину на овим непокретностима на купце, нити је то могао да учини, пошто ни сам није стекао својину јер је уговор између њега и претходних власника раскинут. Претходни власник ММ је правноснажном пресудом Општинског суда у Лозници П.602/02 од 10.5.2002. године, обавезан да овде туженом - противтужиоцу исплати 505.000,00 динара на име повраћаја цене ове непокретности. Како је од почетка била неизвесна могућност преноса својине на купце - тужиоце - противтужене, тужени-противтужилац се давањем писмене изјаве (пред сведоцима) од 3.6.1998. године, обавезао да им преда у државину и својину предметну непокретност најдаље до 31.12.1998. године, а ако то не учини, да им у истом року исплати њихову новчану противвредност. Ништа од тога тужени противтужилац није учинио.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови закључили да је тужени - противтужилац у обавези да тужиоцима - противтуженим исплати износ од 20.000,00 ДЕМ, у динарској противвредности, са припадајућом каматом; обзиром да им у року којег се сам прихватио, није предао предметну непокретност у својину и државину.

Како тужени ни до данас није извршио своју обавезу, он је сходно начелима савесности и поштења, једнаке вредности давања и дужности испуњења обавеза у смислу чланова 12, 15. и 17. Закона о облигационим односима; дужан да изврши обавезу које се прихватио давањем писмене изјаве (пред сведоцима) како је то правилно закључено нижестепеним пресудама.

Нетачан је навод ревизије туженог да су судови погрешно ценили правну природу писмене изјаве третирајући је као поравнање. Наиме, тужени је давањем писмене изјаве (пред сведоцима), на јасан и несумњив начин изразио своју намеру да у случају немогућности извршења постојеће облигације (предаје у државину и својину предметне непокретности) исту замени другом - исплатом њене противвредности. Стога та његова изјава воље у ствари представља каузалну правну радњу једне стране облигационог односа. При том, он ни у једном моменту не оспорава садржину дате изјаве, ни чињеницу да свој део обавезе није извршио; па је сходно одредби члана 17. у вези члана 10. Закона о облигационим одосима, дужан да свој део обавезе изврши.

На основу члана 393. раније важећег ЗПП-а, у вези са чланом 491. важећег ЗПП-а, одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз